

ИЗТОКЪ

Тарифа на обявитъ:
офиц. по 2 лв. на кв. см.
сѣдебни по 1 лв. на дума:
търг. реклами, честитки,
некролози, об. за годежъ
и др. по споразумение
Абонаментъ 80 лева
за година
Адресъ: в. „Изтокъ“
Сливенъ

Броя 2 лв.

Седмичникъ за политико-общественъ и културенъ нивотъ.

Редактира комитетъ

ЗА КАКВА БЪЛГАРИЯ КОПНѢЕМЪ НИЕ МЛАДИТЪ

Следвоенното поколѣние е поколѣние на здравия, зрѣлъ реализъмъ. Горчивиятъ опитъ, който му дадоха условията презъ и следъ войната, го научи да гледа действителността право въ суавия ѝ образъ. Но то не е разочаровано; — защото е силно. И неговата сила произтича отъ реалистичното му съзнание за действителността, която не е романтично видение на красотата и хармония, а единъ свѣтъ на противоположни и бушуващи сили, които трѣбва да бѣдатъ доведени въ равновесие и насочени въ правилна посока.

Следвоенното поколѣние прояви своя реализъмъ въ много направления. Достатъчно е да поменемъ нѣколко.

На първо мѣсто, то прояви едно рѣзко отрицателно отношение спрямо партийно-парламентарния редъ. Преди 19 май съществуваша младежки движения, чиято идеология имаше за основа тъкмо отрицанието на тоя редъ.

Увлѣчението въ спорта и въ туризма, е друга характерна проява на здравия реализъмъ, на следвоенното поколѣние. Въ това увлѣчение, отъ една страна се отразява презрението на младото поколѣние къмъ седящия, удобенъ животъ и къмъ глупавитъ и нечовѣшки партийни борби въ миналото, а, отъ друга страна, — неговата грижа за здравето и силата, безъ които е немислимо да се изплува въ живота, който то схваща като борба.

Следвоенното поколѣние не страда отъ максимализъмъ. Неговитъ лични и обществени мечти и идеали се движатъ въ кръга на възможното и осъществимото. Неговиятъ национализъмъ е просвѣтенъ и примирителенъ; неговитъ социални тежения не избиватъ въ крайности.

Следвоенното поколѣние е освободено отъ енциклопедически и космополитически залитания, които бѣха тъй характерни за предвоеннитъ поколѣния. И тукъ то е напълно съ духа на времето. Новото време иска люде съ характеръ и съ основна подготовка въ дадена областъ, а не — повърхностни и неустойчиви енциклопедически „речници“. Наистина, за нѣкои, това поколѣние може да не е толкова „духовно“ и „идеалистично“, но, въ действителностъ, то си има своитъ идеали. Неговитъ идеали, обаче, се движатъ въ кръга не само на възможноститъ, но и на реалнитъ нужди на нацията и държавата.

Но какви идеали имаме ние, които принадлежимъ къмъ това поколѣние? За каква България копнѣемъ ние младитъ?

За една България, която да бѣде вътрешно сплотена и единна. Съ единъ общъ националенъ идеалъ, съ една обща воля за творчество и напредъкъ. Ние видѣхме до къде

ни доведе разединението, и затуй всичкитъ ни сили сж насочени най-вече къмъ единението на нацията. Но, отъ друга страна, ние знаемъ, че съществуватъ крещящи социални противоречия, които биха спънали всѣко усилие къмъ обединението на нацията ни, ако бѣдатъ пренебрегнати. Затуй ние копнѣемъ за една **социално справедлива държава**. Ако не по пътя на съзнанието и доброволното съгласие, ние ще вървимъ по пътя на принудата, но ще стигнемъ до тая социално обновена и обнадеедена България, която е идеалътъ на идеалитъ ни.

Ние копнѣемъ за една просвѣтена България, която да има съзнание за историческото си призвание и воля за културното си самоутвърдяване.

За една България, която да бѣде уважавана отъ близки и далечни страни и която да отстоява твърдо и неотконно справедливитъ си искани предъ външния свѣтъ.

За една България, чието стопанско производство да бѣде модернизирано и нагледно съобразно нуждитъ на страната и търсенията на чуждитъ пазари, за да бѣдатъ така задоволени всички стопански съсловия и особено — селянитъ, които сж най-здравата опора на страната ни.

За една България, която да бѣде физически здрава, бодрa и силна. Да не остане нито едно село, въ което да не проникнатъ грижитъ за здравето и за правилното тѣлесно възпитание.

За една нравствено обновена България, въ която безчестнитъ държавници и чиновници да бѣдатъ невъзможни. И още: една България, въ която първата добродетелъ да бѣде доблестта. Днешното време се нуждае повече отъ всѣкога отъ герои, чийто героизъмъ ще се прояви въ доблестния и откритъ жестъ. Ние се наситихме на хитруванията и „гѣвкавостта“, на ония, които, все пакъ не смогнаха да надхитрятъ живота; и сме петимни за единъ общественно-политически животъ, пропитъ отъ духа на мъжествената откровеностъ.

За тая България ние не само копнѣемъ; ние работимъ. И, до колкото е възможно, се боримъ, — изпълнени съ съзнанието, че тя принадлежи на насъ и ние — на нея.

Петъръ Драгоевъ.

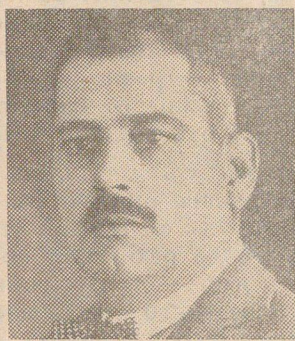
НАЗНАЧЕНИ СЛИВЕНЦИ инженери. Назначени сж: инж. Райчо Казаковъ — при Бург. обл. инженерство, Инж. Рачо Димитровъ за завед. службата водоснабдяване и канализация при сѣщото инженерство и Руси Николовъ при техническото бюро въ София.

ПАН. ДАНЧЕВЪ

Точно година следъ акта на 19 май единъ отъ първитъ дейци, на който бѣше и той, е уволненъ отъ високия и отговоренъ постъ, който заемаше. Административния животъ въ Бургаска областъ пакъ ще тече и ще се развива и безъ него машината не ще спре. И за нейния добъръ животъ, всѣки обективенъ гражданинъ ще пожелае само едно — ръководнитъ качества да бѣдатъ тѣзи, които имаше и прояви въ продължение на 12 години Панайотъ Данчевъ.

Не искаме да правимъ хвалби и ласкагелства, защото Окръжния Управителъ, Народниятъ Представителъ и Областния Директоръ Данчевъ не се нуждае отъ такива. Неговата служебна и обществена деятелностъ сж известни на всички въ областта — отъ дълбокитъ гори на Малкотърновския край до беднитъ планински колиби въ Котленско, отъ далечнитъ Елховски краища до Сливескитъ балкани и Ново-загорски

полега. Нѣма село, където той не е ходилъ, нѣма споръ между села, който той да не познава. Единъ истински интеллигентенъ и компетентенъ администраторъ, познаващъ добре областта съ всички нейни болки и нужди.

Не знамъ дали биха могли да се взематъ по бързи и разумни мѣрки за изхранването на гладуващото население, отъ тѣзи, които взе директора Данчевъ и въ резултатъ, на които се прогони черната сѣнка на застрашаващия селата

гладъ!.. И сега, напушайки поста си, той пакъ не забрави да иска настойчиво храна за изхранване на нуждаещото се население.

За неговото разбиране за смисъла и сжщността на 19 май, не като дата, не като откъснатъ вътрешно-политически актъ и стълба за кариера и ограничени домогвания, а като система и отношения за изграждането на България, ще посочимъ думитъ му, казани на стопанско — административната конференция, въ Сливенъ на 5 и 6 мартъ т. г.: „Обновлението на България се състои въ довърието и вѣрата на българина къмъ българския интелегентъ, който днесъ е призванъ да води доблестно и компетентно сѣдбинитъ на държавата си.“

Сливенъ е гордъ, че Панайотъ Данчевъ е неговъ синъ, и държавата ни, винаги, когато желае да върви къмъ възходъ, а не да се губи въ тъмнитъ на партизанско, групово или лично управление, ще има нужда отъ хора като него.

A.

МЪДРИЯТЪ ЦАРЬ

оперета въ 3 действия отъ М. Тодоровъ, либрето Й. Богдаръ, текстъ Д. Немировъ

На 18 т. м. въ салона „Зора“ бѣ изнесена отъ ученицитъ при тукашнитъ гимназии, оперетата „МЪДРИЯ ЦАРЬ“ на Мишо Тодоровъ.

Трѣбва да се отбележи, че заслугитъ на този нашъ съгражданинъ за развитието на българската оперета ще бѣдатъ тепърва оценени. Започвайки презъ 1916 г. съ „Картини изъ войната“, до днесъ, подъ неговото вдъхновено перо, сж излѣзли повече отъ 15 оперети, въ основата, на които лежи не само вдъхновеното творческо призвание, но и самобитността на единъ рѣдъкъ музикаленъ талантъ.

Оперетата „Мъдриятъ царъ“ се поставя на Сливенска сцена втори пътъ. Достоинствата ѝ се изтъкнаха преди три години, отъ когато нейната непосредствена и свѣжа музика кръстосва сценитъ на всички голѣми градове у насъ.

Не ще бѣде излишно да се повтори, че като музикално и драматично дѣло, „Мъдриятъ царъ“ заема преднина въ цѣлата сценична музика, че идеята страна на сжщата, добре овладана и възсъздадена отъ автора, представлява богатъ източникъ за драматично разнообразие, че това именно е позволило на г. М. Тодоровъ да развие богато и неограничено лйтмотива на самата оперета, да го разнообрази и съчетае удачно въ всички възможности за едно смѣло и майсторско творчество. Покрай другитъ достоинства на тази композиция, трѣбва да се отбележи простотата и сполучливото настроение на действието, неговата непринуденостъ, ефекта и хумора, съ които е пропита тя.

М. Тодоровъ има не една

майсторски написана оперета. Лишно е да споменаваме „Кибритопродавачката“, „Братя лебеди“, „Рубинъ“, „Вѣтрената мелница“. Всѣка една отъ тѣхъ отбелѣзва повишения успѣхъ на автора, дълбочината на чувство, съ които ги е творилъ, самобитността и творческия му замахъ. „Мъдриятъ царъ“ носи достоинствата на зрѣлия му талантъ, вънеца на музикалното му творчество.

За играта и постановката може да се каже само хубаво. Любителитъ — участници надхвърлиха чертата на възможноститъ и очакванията. Всички играха съ любовъ и топлина, вложиха всичката си школка жаръ и артистичностъ. Трѣбва да се похвали искрено ученичката Кожухарова за върното третиране на ролята, за въщото и сърдечно изпълнение.

На публиката се наложи крайно симпатичното държане, пѣсенята и дикцията на подпоручикъ Икономовъ. Затрогваше кадифения гласъ и простота въ изпълнението на ученика Биневъ. Добре познатъ отъ „Рубинъ“, прояви се и г. Николовъ. Всички останали хористи, смѣшници и фигуранти извикаха възторгъ.

Особенна похвала заслужаватъ: Директора на гимназиитъ г. Б. Бончевъ за протекцията и усилията, за блѣсковия резултатъ, г-ца Ц. Тинева — за г. г. Костичковъ, Ат. Георгиевъ и Ф. Мариновъ за сценичната уредба и драматичния приносъ.

На Мишо Тодоровъ трѣбва да се каже: „Любимецъ въ най-вдъхновенитъ музи, твори и събуждай човшката душа!“

Б.

